

Justitsministeren (Lein): De Vædringsforflag, det ærede Medlem, der nu havde Ordet; har stillet under Nr. 1 og 2, skal jeg med Fornøielse erkjende indeholde henfigtsmæssige smaa Vædringer i det foreliggende Lovforflag. Jeg behøver ikke at begrunde denne min Opfattelse nærmere, da jeg væsentlig kan henholde mig til, hvad den ærede Forslagsstiller nu nylig selv har anført. Jeg skal altsaa erklære, at jeg tiltræder disse Forslag under Nr. 1 og 2. Ikke heller har jeg Noget at erindre mod Forslaget under Nr. 4. Det forholder sig ganske rigtig, som den ærede Forslagsstiller udtalte, at det ikke har været tilfigtet ved Lovforflagets § 2, andet Stykke, at gjøre nogen Forandring i den tilsvarende Regel i Loven af 2den Januar 1871. Jeg tror, at jeg allerede ved Sagens 1ste Behandling tillod mig at bemærke, at, selv om Ordene „inarest muligt“ ikke optoges i det foreliggende Lovforflag, maatte dog Lovens Bestemmelse opfattes i Overensstemmelse med Loven af 1871 § 6, idet denne Lovbestemmelse forsaavidt ikke forandres ved Lovforflaget. Naar der imidlertid næres nogen Frygt for Misforstaaelse paa dette Punkt, kan jeg ikke have Noget imod, at man indskyder disse Ord. Hvad derimod Vædringsforlaget under Nr. 3 angaar, kan jeg ikke tiltræde det, og jeg skal tillade mig at anføre mine Betænkkeligheder ved dette Forslag. Det gaar ud paa at gjøre en Undtagelse fra Hovedreglen i Lovforflagets § 2 om, at i de der nævnte Tilfælde, hvor der kan være nogen Mistanke om eller Frygt for, at muligvis en Forbrydelse kan være begaaet, skal Undersøgelse foretages af Politimesteren og ordentligvis Embedslægen i Forening, en Undtagelse nemlig, hvor det enten efter de foreliggende Oplysninger er utvivlsomt, at et Lægesyn er unødvendigt, eller hvor en Læge, forinden Politimesteren har kunnet anfætte Forretningen, har undersøgt Riget. Hvad nu det første Tilfælde angaar, forekommer det mig, at det kan være noget vanskeligt at afgjøre, hvad der egentlig har været tilfigtet med de Ord: „Hvor det efter foreliggende Oplysninger er utvivlsomt.“ Hvem skal afgjøre, om der foreligger Oplysninger, som gjøre det utvivlsomt, at Lægesyn er unødvendigt? Er det Politimesteren, der skal afgjøre dette, eller skal det overlades til de Personer, der bringe Meddelelse om det indtrufne Dødsfald eller den fundne Døde til Politimesteren? Det Sidste antager jeg dog ikke kan være Meningen. Det kan ikke gaa an at overlade Bestemmelsen deraf til Personer, der dels ikke kunne forudsættes at have tilstrækkelig Indsigt til altid at fælde en paalidelig Dom i saa Henseende, og som dels kunne være Personer, paa hvis fuldstændige Uinteressethed man ikke altid vil kunne stole. Men hvis det altsaa er Meningen, at det er Politimesteren, der skal fælde denne Kjendelse om Utvivlsomheden af en Undersøgelses Unødvendighed, sætter man derved Politimesteren

i en saare vanskelig Stilling. Det forekommer mig, at, hvis det er en meget samvittighedsfuld Politimester, vil han sige, at det er godt nok, at den Mand, som fortæller ham om det foregaaende Dødsfald, fortæller det saaledes, men det er ham ingen Sikkerhed for, at han har opfattet det rigtig; at han ikke har taget Noget fra eller lagt Noget til. Han vil altsaa i de allerfleste Tilfælde alligevel finde sig opfordret til at indfinde sig paa Stedet for selv at se med egne Øine; men, hvis det er Meningen, at han først skal foretage en Reise til Stedet for at undersøge de opgivne Datas Rigtighed for derefter at tage Bestemmelse om, hvorvidt han vil anse en Læges Deltagelse i Forretningen for nødvendig eller ikke, saa forekommer det mig, at man let udfætter sig for forgæbde Reiser og for Tidspilde. Naar det dernæst hedder, at Undtagelse fra Hovedreglen skal kunne finde Sted, hvor en Læge, forinden Politimesteren har kunnet anfætte Forretningen, har undersøgt Riget o. s. v., saa vil jeg tillade mig at bemærke, at, hvis dette skulde være saaledes at forstaa, at man ikke skal behøve at udfætte Forretningen eller tilfælde Embedslægen, naar der er en autoriseret Læge tilstede, som ikke blot selv mener, at han kan afgive fyldestgjørende Syn, men som ogsaa af Politimesteren anses for at være fuldstændig kapabel til at afgive et saadant Syn; saa tror jeg, at ved den Vædring, som den ærede Forslagsstiller har foreslaaet under Nr. 2, og i hvilken jeg har erklæret mig enig, vil der være aabnet tilstrækkelig Frihed for Politimesteren til at benytte sig af den tilstedeværende Læges Bistand. Det vil da ikke være nødvendigt at standse Forretningen og særlig sende Bud efter Embedslægen. Hvis det derimod skulde være Meningen, at man skulde gjøre Undtagelser fra Hovedreglen ogsaa i det Tilfælde, hvor en Læge — vel ikke Embedslægen men dog en autoriseret Læge — havde været tilstede, men allerede havde forladt Stedet, saa forekommer det mig, at man udfætter sig for Ulemper af en anden Art. Det maa nemlig erindres, at Meningen med den Bestemmelse, at Lægen ikke maa foretage den videregaaende Undersøgelse, forinden Politimesteren kommer tilstede, jo er den, at det — som det er udtalt i den ofte omtalte Kommissions Betænkning — ikke er heldigt, naar et foresundet Sig bringes ud af sit Leie, og de forskjellige Momenter, som kunde tjene en senere Undersøgelse, mulig bringes i Forstyrrelse eller Ulave, forinden Politimesteren kommer tilstede. Det er i sin Orden, at en Læge hurtigst mulig tilkaldes, saalænge og forsaavidt der kan være Spørgsmaal om Gjenoplivelse, og i visse Tilfælde er det endog saa Pligt at tilkalde en Læge, forsaavidt en saadan kan have, uagtet der egentlig ikke er noget Saab om Gjenoplivelse. Men naar den tilkaldte eller den tilstedekomne Læge har forvisset sig om, at der ikke kan være Spørgsmaal om at gjøre Noget for Gjenoplivelse,